

Chào Buổi Sáng, Nhan Tiểu Thư

Contents

Chào Buổi Sáng, Nhan Tiểu Thư	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5

Chào Buổi Sáng, Nhan Tiểu Thư

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, tình một đêm, HE
Tình một đêm, một cách nói không còn xa lạ với giới trẻ bây giờ. Tìm d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chao-buoi-sang-nhan-tieu-thu>

1. Chương 1

Khi Lương Vũ Mạc mở mắt ra thì bầu trời trong xanh bên ngoài đang in lên tấm rèm cửa sổ màu lam nhạt, có chút mờ mịt, những đóa hoa thêu trên lớp vải được ánh sáng chiếu vào trông như những đám mây rậm rạp. Anh hí hóp mắt nhìn qua rèm cửa sổ, đầu vẫn còn đau nhức, huyết thái dương cứ thế nhảy thành thịch, có lẽ tối hôm qua đã uống quá nhiều rượu rồi, bởi vì thân thể đến bây giờ vẫn còn mệt mỏi.

Trước ngực có một khối ngọc mềm mại thơm ngát đang cuộn tròn, da thịt phụ nữ màu phấn hồng nhàn nhạt, anh khẽ thở nhẹ, nghiêng người ôm lấy thân thể ướt mềm nhỏ bé kia vào lòng.

Cô đưa lưng về phía anh ngủ, lộ ra sống lưng như bạch ngọc, anh đưa tay lên vén những sợi tóc quăn bên tai cô, vành tai của phụ nữ luôn rất đẹp, trắng mịn gần như trong suốt, anh nhìn thấy thích, liền cúi đầu xuống ngậm nó vào miệng rồi từ từ mút lấy, càng hôn càng sâu.

Nhan Noãn ngay lập tức bị dày vò mà thức dậy, ngón tay của người đàn ông phía sau lưng bắt đầu làm loạn, kĩ xảo xoa nắn rất tốt, cô phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn đầy vui vẻ, đại não hỗn loạn bắt đầu vận chuyển, hình ảnh hương sắc tối qua từng chút từng chút hiện ra trước mắt, từ quầy rượu đến phòng bao, đến trên xe, rồi đến nhà mình, sau đó là giường, hai người quấn quít lấy nhau kịch liệt xâm nhập, người đàn ông ở bên người thở dốc nồng đậm, những nụ hôn điên cuồng chẳng chịt khiến toàn thân không còn chút sức lực.

Lương Vũ Mạc đang chuẩn bị lật người cô qua rồi đè xuống thì chuông cửa vang lên. Nhan Noãn cảm thấy rõ ràng bàn tay đang nắm bộ ngực của mình ngừng lại.

Lương Vũ Mạc cũng chẳng phải là cao thủ tình trường gì, tiếng chuông vừa vang lên kéo theo cả thực tế, cái gì chuẩn mực cuộc sống, điểm mấu chốt của đạo đức cùng một chút ý thức toàn bộ liền trôi chảy, anh có chút lúng túng thu tay về, đang làm cái gì vậy không biết, cũng đã ** chán chê mà vẫn còn muốn tiếp tục? Hôm qua đã đủ thỏa mãn rồi.

..... Thật ra thì, tiếp tục cũng không có gì không tốt.

Khi cô gái kia bước xuống giường chụp lấy một chiếc áo sơ mi dài bước ra phòng khách mở cửa, anh nhìn theo bóng lưng thướt tha kia mà nghĩ vậy.

Thu tiền điện.

Thức dậy hơi sớm, Nhan Noãn chau mày, đọc số trên đồng hồ đo lên, anh chàng thu tiền điện đứng cạnh lại cứ ngó nghiêng trong nhà, rồi không ngừng lưu luyến dừng lại trên cặp chân bóng loáng trắng muốt của cô, vì vậy vừa đọc số điện xong, Nhan Noãn lập tức nhanh chóng đóng cửa.

Lúc cô trở về phòng, người đàn ông kia đã mặc quần áo chỉnh tề, dáng vẻ gọn gàng, vóc người cao thẳng, đeo chiếc kính không gọng lên trông vô cùng lịch sự, cùng với sức chịu đựng và thể lực của anh ta tối qua tạo nên sự đối lập rõ nét, nhìn kiểu gì cũng không thấy giống một con sói.

“Nhan Noãn[1].....”

Người đàn ông vừa mới mở miệng, Nhan Noãn liền lập tức thủ thế: “Làm sao anh biết tên của tôi?”

Tiếng nói chuyện của cô gái ấy nhẹ nhàng, có chút mềm mại, Lương Vũ Mạc nhìn chăm chú vào mái tóc quăn thật dài kia, tối hôm qua chính cô đã buông xòa mái tóc này rồi điên cuồng nhảy múa đến mê loạn, anh bị cô thu hút, trong cái không gian mơ màng chìm ngập tử sắc đó khi cô uyển chuyển bước tới gần chủ động dụ dỗ anh.

“.....”

“Ngày hôm qua tôi đã nói sao?”

“Ừ.”

“Ngày hôm qua tôi còn nói cái gì nữa?”

Cô uống nhiều như vậy, những gì không nên nói đều đã nói hết rồi, Nhan Noãn bóp trán, hình như hôm qua mình còn nói mình bị người đàn ông kia vứt bỏ thì phải? Đáng chết.

——“Tiên sinh, phần thưởng là một ly rượu sao?”

Khi đó trong quán rượu cô cười đến rục rịch lại mơ màng, khóe mắt lóe lên thứ ánh sáng chỉ trẻ con mới có, vừa nhìn đã khiến anh lập tức mất hồn.

Hôm nay cô cũng ngẩng đầu lên như thế, tựa vào khung cửa, lộ ra một nụ cười: “Tiên sinh, muốn cùng nhau ăn bữa sáng không?”

2.

Trước khi gặp được Nhan Noãn, Lương Vũ Mạc vẫn cảm thấy mình và ** không hề có liên hệ. Ngoài ra bởi vì nguyên nhân gia giáo từ bé nên bản thân anh ở phương diện này thích sự sạch sẽ, cùng làm với bạn gái không phải là không có, nhưng chỉ có một chút liềm ngừng, trong lòng mọi người đều tự hiểu. Anh cũng không làm được giống như Lục Tử Huyền, Hoa Hồ Diệp ở trong muôn đoá hoa hưởng thụ đủ lạc thú điên đảo mỗi ngày.

Nói như vậy liền rõ, nếu không phải Lục Tử Huyền kiên quyết lôi kéo anh đến quán bar, cũng sẽ không xảy ra cái chuyện rối lòng này.

Y tá trưởng đến tìm anh.

“Sao vậy bác sĩ Lương? Dáng vẻ trông như túng dụng quá độ vậy.” Vẫn là lời chế nhạo trước sau như một.

Lương Vũ Mạc day day huyết thái dương, đeo kính vào rồi mở tập văn kiện vừa mới đưa tới ra.

“Mười giờ có một cuộc giải phẫu, nhớ rõ đấy, đứa nhỏ này đều phải dựa vào anh, cả nhà nó đều đang chờ đợi.”

Lương Vũ Mạc đáp một tiếng, trang giấy trắng tuyết, không hiểu sao lại gợi anh nhớ đến gương mặt của một người con gái nào đó, cũng trắng giống như tuyết vậy, bạn gái trước của anh thích trang điểm đậm, phải đến sáng hôm sau Lương Vũ Mạc mới từ từ nhớ được đây là ai.

Cô gái đó, không trang điểm nhìn sẽ xinh hơn nhiều.

Chẳng qua tính tình không đáng mừng lắm, nói chuyện lạnh nhạt, buổi sáng ấy hai người cùng nhau xuống dưới lầu ăn điểm tâm, trời mới biết vì sao họ lại cùng nhau ăn điểm tâm như vậy. Lương Vũ Mạc chưa từng trải qua loại chuyện ân ái như thế này, cô cũng không có, anh biết, anh vẫn còn nhớ rõ màu đỏ trên ga giường khi ấy, giống như cánh hoa thưa thớt của đoá hồng.

“Chỗ này có nhà làm bánh bao ăn rất ngon.”

Giữa hè, cô gái ấy đem mái tóc quấn buộc lên thành đuôi ngựa, ăn mặc đơn giản, còn Lương Vũ Mạc vẫn còn phải làm thêm giờ vì ngày nghỉ cuối tuần của mình, anh không biết liệu mình có nên nghe qua đề nghị của cha đổi lại công việc hay không, giả dụ như công việc giống của cha anh bây giờ vậy.

Sau đó cô gái kia hoàn toàn không nói gì về chuyện đó, ăn xong thì hướng anh nói lời từ biệt, không như cái vẻ ngoài chất lượng cao của mình, Lương Vũ Mạc không giới thiệu phó với phụ nữ cho lắm, từ lúc sáng sớm tỉnh dậy đến giờ vẫn luôn suy nghĩ xem mình có thể làm gì cho cô gái đó, tiền sao? Nếu đưa thật thì liệu cô ấy có xé chúng thành hai nửa trước mặt anh không nhỉ—— giống như trong những bộ phim truyền hình mà mẹ anh thích xem vậy.

Lúc gần đi, cô gái kia đột nhiên nhoẻn miệng cười với anh: “Tối hôm qua cảm ơn nhé, anh rất lợi hại.”

Bị nói như vậy, Lương Vũ Mạc lập tức chết đứng ngay tại chỗ, một lát sau lòng buồn bực thở ra một hơi, tai đỏ bừng.

“Vậy cứ thế nhé, ngại quá đã làm phiền anh cả đêm, chúng ta cũng sẽ không gặp lại nhau nữa, tạm biệt.”

Chia tay cũng nhanh nhẹn gọn gàng như vậy, Lương Vũ Mạc chăm chú nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn chỉ lớn tầm một bàn tay của cô, không được tính là xinh đẹp, nhưng trông thật thư thái. Khi đó Lương Vũ Mạc đã đem dáng vẻ của cô ghi nhớ ở trong lòng, giống như hình ảnh đẹp đẽ của cô đêm qua khi mời anh khiêu vũ vậy.

Vì thế anh gọi cô lại, đi lên đưa danh thiếp của mình: “Nếu có bất kỳ chuyện gì cũng có thể tìm tôi.” Anh không phải giám đốc hay tổng tài, không có quyền lực lớn như vậy, chẳng qua cái chức vụ trên kia Lục Tử Huyền từng nói rất dọa người: “Nếu như cô..... Thân thể không thoải mái cũng có thể tìm tôi.”

3.

Thực hiện xong hai ca phẫu thuật ngày hôm nay, anh có chút mệt mỏi tê liệt, buổi chiều là một ca cấy ghép nội tạng cho một đứa trẻ mười tuổi, giải phẫu rất thành công, cha mẹ đứa trẻ tự mình đến nói lời cảm ơn, Lương Vũ Mạc nhìn thấy sau lưng họ có không ít những người vệ sĩ liền khách khí đáp lễ lại.

Lúc đang kiểm tra phòng thì Lục Tử Huyền gọi điện thoại tới, âm thanh bên kia đầu dây huyền não ồn ào như tiếng nhạc rock chấn động trời đất, Lương Vũ Mạc vội đưa di động cách xa mình một chút.

“Muốn tới đây chơi không, chỗ tớ bên này có không ít thứ kích thích đầu đấy!”

“Không cần.”

“Ai, lại nói cuối tuần sau máy bay tư nhân của nhà tớ lái từ Las Vegas về đây, thế nào, bỏ công việc qua một bên tới đây vui đùa cùng tớ chứ? Tiện đường đi thử chỗ mà ba cậu nói xem sao, nghe nói chỗ đó có mấy cô em chơi thuốc rất khá, tương đối ngầu đấy!”

“Không cần” Lương Vũ Mạc xoa trán: “Cuối tuần này có bệnh nhân tới kiểm tra lại lần nữa, không đi được.”

“Tớ xxx..., Lương đại chủ nhiệm, bốn năm học ở Anh Quốc của cậu đều là công toi rồi, toàn bộ những gì học được đều dùng trên người đám trẻ kia hết, học vấn cao thì tính làm cái khỉ gì, phải coi phụ nữ là nền tảng vĩ đại mới đúng!”

Lương Vũ Mạc lại vươn tay xoa trán lần nữa.

Hàn huyền được một lúc, Lục Tử Huyền liền đem đề tài xiên xẹo đến chuyện tối qua.

“Tối hôm qua thế nào, cô em kia, cay chứ? Hôm qua tớ nhìn cái mông nhỏ của cô ta cứ không ngừng lắc qua lắc lại, nhảy đến độ...muốn mạng ông đây ấy chứ.”

“Cậu đã có tới bốn cô bạn gái rồi.”

“Aizz, không nói nữa, tớ cũng đâu có định چرا cô ta, thế cô ta ra giá bao nhiêu vậy?”

“Không có.”

Người bên kia lớn tiếng thốt lên: “Thật sao, buông tha cho cơ hội bắt cậu lâu dài? Cậu được bác sĩ Lương đại danh鼎鼎鼎鼎 so với việc bắt Lục gia tôi đây không چرا cầm đàn bà còn khó hơn nữa đấy, mấy ngày trước các cô nàng trong hội trường cứ nhắc đến cậu mãi.”

“Loại kết luận này rốt cuộc cậu làm thế nào mà có được.....”

Cúp điện thoại rồi tiếp tục kiểm tra phòng, lúc xong việc đã là tám giờ, chưa ăn cơm, anh đem bệnh án sắp xếp lại một chút, giao cho y tá trưởng liền về nhà.

Lương Vũ Mạc dùng tiền lương kiếm được để mua nhà, căn hộ rộng 180 mét vuông, một người ở có vẻ hơi rộng.

Nếu là hai người thì biết đâu sẽ khá hơn một chút.

Ngày hôm sau lúc tan làm, anh lái xe đến cổng chung cư nơi cô gái đó ở, nói chính xác thì, chính là cổng chung cư của Nhan Noãn.

Cô tên là Nhan Noãn, anh cảm thấy cái tên này khá được.

4.

Nhan Noãn đã từng yêu một lần, cũng đã từng mất đi tình yêu một lần.

Đối phương là đàn anh khóa trên cô quen từ năm nhất, tên là Tề Dương, dáng vẻ tuấn tú lịch sự, phép tính này được thực hiện trong vòng năm năm, ban đầu Nhan Noãn biết anh hoàn toàn nhờ vào Game Online, khi ấy chơi đùa vui vẻ trong Đại Hồng, anh đưa cô đi luyện cấp, cô vì anh mà từng chút từng chút làm mình trở nên xinh đẹp hơn, giảm cân dưỡng da, học cách trang điểm tô son đánh phấn, cuối cùng đã được công nhận là hoa khôi của hệ, anh đưa cô ra ngoài cực kỳ có mặt mũi.

Hai người thân mật rất nhiều lần, nhưng lại chưa từng bước qua trở ngại cuối cùng, nói chính xác thì Nhan Noãn gần như không cho anh chạm vào mình mới đúng, cô có chút không tiếp nhận nổi, cứ thế năm năm qua đi, hai người vẫn còn ở trong giai đoạn âu yếm, cô cảm thấy như vậy rất tốt, thế nhưng anh lại không hề nghĩ vậy.

Thời điểm vào năm thứ năm, cô vô tình bắt gặp Tề Dương cùng một người phụ nữ khác đang làm chuyện chăn gối, Nhan Noãn kinh hoàng bỏ chạy, bỏ lại món quà sinh nhật tặng cho anh rơi trên mặt đất, đó là bánh ngọt cô tự tay làm vì anh, thời đại này rồi mà cô vẫn nghĩ muốn tự mình làm bánh như vậy. Về sau cô chờ anh cho mình một lời giải thích, nhưng anh không có, gọi điện thoại, anh cũng không hề nhận.

Cứ như vậy không giải quyết được gì.

Đêm đó thất tình, cô ăn mặc vô cùng hấp dẫn, chân xinh ngực đẹp, trang điểm thật đậm rồi tô môi đỏ tươi, đi đến một quán bar nơi mình chưa từng tới, không ngừng uống rượu trong tiếng nhạc ồn ào, lửa cồn thiêu cháy từng giọt từng giọt nước mắt đang lăn xuống, thất tình rồi, chẳng lẽ cô thật sự không thể tiếp nhận chuyện nam nữ thân mật hay sao? Vì loại nguyên nhân này mà bị phản bội, người đàn ông ấy quả nhiên không xứng đáng. Càng nghĩ càng thoải mái, nước mắt rơi cũng dễ dàng hơn, cô bắt đầu múa, vì muốn để anh thích mà cô đã đặc biệt đi học múa, những tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên, ý thức của cô mỗi lúc một mơ hồ, trong tâm mắt mông lung chỉ còn nhìn thấy một người đàn ông ngồi trong góc quầy rượu, dáng dấp sạch sẽ, thân thể khỏe mạnh, còn người đàn ông ngồi đối diện trước mặt anh ta có khí chất cao quý, mặt mày triển vọng, trái tim phải đập, so với anh ta lại tục hơn mất vài phần.

Cô từng nhịp bước tới, người đàn ông ấy ngẩng đầu nhìn lên, lộ ra ngũ quan đủ để được coi là anh tuấn trên gương mặt.

Đàn ông đều không phải là đồ tốt, trong tâm cô máu tươi đang dâng trào, đau đến không thể kìm nén được, nhưng trên khóe môi lại nở một nụ cười.

** dưới lửa cháy của cơn thật sự rất tuyệt. (** có lẽ là làm chuyện xxx)

Ngày hôm sau lúc Nhan Noãn cầm túi xách đi ra khỏi chung cư vẫn còn đang suy nghĩ chuyện này, hướng chỉ đối phương còn là một anh chàng đẹp trai ư nhìn chất lượng cao nữa chứ, cô nhìn qua danh thiếp, tên nghe rất quen, in ấn đơn giản, bác sĩ phẫu thuật của bệnh viện Đệ Nhị, không tồi, bệnh viện đứng thứ hai trong nước có thể đếm được trên đầu ngón tay. Chỉ tiếc lúc lên mạng điều tra thì tất cả liên bại lộ, một chuỗi danh hiệu ánh vàng lóe lên chớp mù cả mắt, hướng chỉ nghe nói gia thế khá khổng lồ. Nhóm người hâm mộ trên các web forum cùng Microblogging không ngừng thổi phồng mọi việc, chủ nhân tự xưng là bạn tốt của anh ta, họ Lục, có nhiệm vụ công bố tất cả những chuyện bất quái của bạn mình, đầu năm nay các cô nữ sinh thật đúng là, coi ai cũng trở thành thần tượng hết.

Mặc kệ là thế nào, cảm giác hình như cô đã kiếm được không ít? Nhan Noãn tự giễu nở nụ cười.

Tề Dương, anh xem, thật ra anh có thể chờ thêm một chút.

Chờ thêm một chút, em liền có thể tiếp nhận anh.

Đây là truyện ngắn tớ edit để tham dự cuộc thi Thử tài edit đoạn văn bên Diễn đàn, đoạt giải nhì

Ngoài ra còn có một truyện ngắn khác nữa, tớ sẽ sắp xếp để đăng trong hai ba ngày tới. Truyện này có 3 chương nhé. Còn về việc có làm ebook không thì để tớ tính đã ~.

~Lâu lắm không come back rồi xD

[1] Nhan Noãn: Nguyên văn là Nhan **, nhưng sẽ làm với cụm ** Lương Vũ Mạc dùng với ý xxx ở trên kia nên tớ đã thay đổi.

2. Chương 2

Rất lâu về sau, Nhan Noãn luôn cảm thấy chuyển biến giữa mình và vị bác sĩ Lương kia xảy ra vào buổi sáng ngày hôm ấy.

Nói trắng ra là may mà có kẻ biến thái kia. Đúng vậy, Nhan Noãn ** gặp biến thái.

Trước cửa lớn khu chung cư hạng sang nơi Nhan Noãn ** đang ở là một khu quảng trường lát gạch đá trắng, có một đài phun nước đang được sửa sang, tuần trước nước đã bị rút sạch, thỉnh thoảng lộ ra những mảng rêu xanh khảm giữa khe hở của gạch đá.

Cửa cách đài phun nước rất gần, thứ đầu tiên Nhan Noãn nhìn thấy chính là chân của một người đàn ông đặt bên ngoài bồn nước, trông hệt như quỳ.

Thì thế sao? Sáng sớm đã không may mắn rồi.

Chân của người đàn ông kia đầy lông lá, đen sì, lúc đi cô ngang qua được một nửa thì cái chân ấy bỗng vung lên, giày da đã hỏng lộ ra cả mũi chân, Nhan Noãn không nhìn được tò mò cứ thế xông qua, cô chưa từng gặp xác chết vùng dậy bao giờ đâu nhé. Vậy mà vừa đi được vài bước cô liền cứng người, đó là một người đàn ông thô bỉ tầm hơn 35 tuổi, râu ria xồm xoàm nằm lim dim trong cái bồn rỗng, một tay đệm ở sau ót, còn cái tay kia...đang vờ về xoa nắn, chà xát ở đúng quần mình.

Nhan Noãn trắng mặt một chút, thềm rửa hạ lưu rồi xách túi xoay người rời đi, thế nhưng người đàn ông kia đã phát hiện ra cô, thấy cô một đầu tóc quăn, quần áo rõ ràng là của tầng lớp trí thức, còn có một đôi

giày cao gót 12cm tinh xảo, giống như tiểu mỹ nhân của các thành phố lớn hiện nay, hần oạch một cái liền ngồi dậy sau đó tiến tới.

Mặt Nhan Noãn càng trắng hơn, người đàn ông kia đuổi theo cô không buông, chăm chú lại gần, ánh mắt đó thật khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái, cô vội vàng bước tới đầu phố muốn gọi xe TAXI, thế nhưng chớp mắt một cái người đàn ông bỏ ỉn toàn thân đầy lông này đã vượt lên đứng chắn trước mặt rồi.

“**”

Hắn chỉ khẽ cười liền lộ ra đám răng vàng khè gồ ghề xấu xí, cô bỗng nhiên nhớ đến Tề Dương, dù gì anh ta cũng được coi là một người đàn ông đẹp.

Lương Vũ Mạc dừng xe ở đầu phố đợi rất lâu, không nghĩ tới lại nhìn thấy cái cảnh tượng này.

Tòa chung cư nơi Nhan Noãn ở dù bán hay cho thuê cũng đều với cái giá đắt đỏ có thể đếm trên đầu ngón tay ở thành phố T này, bên trong phần lớn cũng là những người chủ có tiền có xe, đi xuyên qua vườn hoa rồi tới chỗ cửa chính đến khu phố có dòng xe chạy là một việc khá tiêu hao sức lực. Nhưng mà Nhan Noãn không có xe, Lương Vũ Mạc có lẽ cũng có thể đoán được, “Đa số phụ nữ đều tình nguyện đem tiền dùng vào quần áo túi xách chứ không phải là một thứ máy móc họ không cách nào nắm được trong tay”—— Lục Tử Huyền đã nói như vậy, cho nên đàn ông thay phụ nữ điều khiển phương tiện là một chuyện cực kỳ quan trọng.

Mỗi ngày đưa cô ấy đi làm, đây là một phương pháp tiếp cận người mình yêu rất tốt, chỉ kẻ chưa từng chân chính nói chuyện yêu đương như Lương Vũ Mạc mới có loại suy nghĩ tầm thường đến vậy.

Thế nhưng lúc này Lương Vũ Mạc lại đứng dưới ánh nắng sớm nhạt màu, bầu không khí có phần hơi ẩm ướt, tựa vào thân xe nhìn Nhan Noãn ở cách đó không xa, trầm nghĩ, đây là đa số phụ nữ sao?

Nhan Noãn cho cái tên biến thái kia một cú ném qua vai xong, thở mạnh một hơi, vén sợi tóc xõa ra sau tai mình: “Thật đáng ghét, làm rối hết cả tóc rồi.”

Cô nhú mày, cặp mắt trắng đen rõ ràng và xinh đẹp khẽ híp lại, khẽ nở nụ cười: “Đàn ông các người đều chẳng phải cái vật gì tốt.” Đôi giày cao gót 12 centimet không thấm nước của Đài Loan mà cô thích nhất bộp một cái đập vào đũng quần của người nọ, kẻ kia đau đón nhăn mặt, cong người lại như một con tôm khô, cô lạnh lùng nói: “Còn dám xuất hiện trước mặt tôi thêm một lần nữa, tôi sẽ dẫn anh đến chỗ hiệp hội phụ nữ, chỗ đó tất cả đều là những bà cô trung niên tuổi đã bốn mươi, mỗi ngày nhàn rỗi đến phát hoảng, ở ngay sát vách chỗ này, thế nào, cái kẻ biến thái tự sờ mình kia.”

Nói xong, cô lại ngoan độc đập thêm một cước, hả giận rồi mới xách theo chiếc túi nhỏ của mình, lắc mông thướt tha bước đi, tinh thần sáng khoái, nhưng chưa đi được mấy bước đã nghe thấy bên tai mơ hồ có tiếng cười nhẹ, giọng nói từ tính có chút quen thuộc, liền nhú mày nhìn sang. Một người đàn ông mặc chiếc áo mỏng đang thoải mái dựa vào thân xe, mỉm cười nhìn cô dưới khung cảnh lá rơi và những tia nắng mặt trời chiếu rọi, rất có hiệu quả nghệ thuật với thị giác con người.

“Buổi sáng tốt lành, Nhan Noãn.”

“E hèm, buổi sáng tốt lành.” Cái kẻ đã mạnh mẽ ăn trộm đậu hũ của cô kia muốn gì đây chứ.

“Nhan Noãn thật sự là bản lĩnh.”

“Quá khen, nhưng hình như tôi sắp muộn giờ rồi.” Cô đi tới trước mặt anh, ngẩng cao gương mặt nhỏ nhắn đã được trang điểm thỏa đáng: “Lương tiên sinh, đưa tôi một đoạn đường được chứ?”

Sau ngày cuối tuần ấy có vài lần, người đàn ông này sẽ xuất hiện trong cuộc sống của cô, mời đi ăn cơm, hát hò, dạo phố hay đi xem phim gì gì đó. Trông có vẻ như đang muốn nói chuyện yêu đương vậy.

Nhan Noãn không biết rốt cuộc anh ta muốn gì, bởi vì cô là xử nữ ở tuổi hai mươi ba nên muốn bồi thường? Hay là trùng ý với thân thể của cô? Hoặc là giống như trong tiểu thuyết bỗng nhiên thích cô chẳng hạn? Suy nghĩ một chút, trông ngực cô bỗng nhiên đập nhanh hơn, một chàng trai tuần tú chất lượng cao như vậy, nếu cô đồng ý thì chắc đám bạn tốt sẽ hâm mộ đến chết mất.

Đáp án của Lương Vũ Mạc lời ít mà ý nhiều: “Nhan Noãn, anh muốn theo đuổi em.”

Khóe miệng Nhan Noãn co quắp một chút: “Không lẽ anh thật sự muốn chịu trách nhiệm với tôi sao, Lương tiên sinh?”

Anh từ chối cho ý kiến, cũng cảm thấy mình chịu trách nhiệm với cô rất được.

Bạn thân của cô lúc còn ở đại học đã đem mọi chuyện nên làm đều làm cùng bạn trai, vừa tốt nghiệp liền đi công chứng, gần đây còn mang thai rồi ở nhà chờ mẹ chồng và ông xã đến hầu hạ. Mỗi lần nói tới chuyện cuộc sống gia đình mỹ mãn thì Nhan Noãn sẽ nhớ đến Tề Dương, mọi người đều biết, khi đó bọn họ từng thề non hẹn biển nhất định phải ở chung một chỗ sau này.

Bao nhiêu tháng cùng Lương Vũ Mạc chung sống, thì có bấy nhiêu tháng rời xa Tề Dương. Phép tính này nghe qua thật xa xôi, hay vẫn nên trân trọng người đàn ông trước mắt?

2.

Lúc Lương Vũ Mạc nhận được cuộc điện thoại đầu tiên Nhan Noãn chủ động gọi tới liền có chút thụ sủng nhược kinh[2], rất có mùi vị của cách mạng.

Đối với chuyện lần này Lục Tử Huyền vô cùng khó hiểu: “Rốt cuộc cậu coi trọng cô gái kia ở điểm gì? Cứ thế liền chịu treo cổ trên một thân cây sao?”

Lương Vũ Mạc không thèm để ý tới cậu ta, tiếp điện thoại, Lục Tử Huyền liền hừ một tiếng nằm lên trên xích đu.

“Nhan Noãn?”

“Anh, anh..... Anh mau tới đây.....”

Anh ngẩn ra, khẽ nhỏ giọng: “Sao vậy?”

“Anh mau tới đây đi.....” Đầu dây bên kia truyền tới tiếng gọi run rẩy của Nhan Noãn, yếu ớt như sắp khóc: “Lương Vũ Mạc, anh mau tới đây nhanh lên đi.....”

Chiến sĩ Lương Vũ Mạc cầm lấy chìa khóa rồi rời khỏi bệnh viện, Lục Tử Huyền đứng ở đằng sau cố ý làm ra vẻ ngạc nhiên hô to với bóng lưng của anh: “Ồ kìa, bác sĩ Lương, lát nữa anh sắp có một ca phẫu thuật, giờ còn đi đâu nữa vậy, ôi, bác sĩ Lương có phải anh muốn có bà xã đến phát điên rồi hay không mà khẩn trương thế ~”

“Vì cái này mà em kêu anh tới đây?”

Lương Vũ Mạc xoa trán đứng trước cửa phòng bếp nhà Nhan Noãn, áo blouse trắng trên người cũng chưa kịp cởi ra: “Nhan Noãn, tế bào vận động trên người ngài quả thực khiến cho Lương mỗ đây phải lú lẫm nói không nên lời.”

Cô gái đang đứng trên chiếc tủ lạnh cao 1m8 run lấy bẫy, mái tóc quăn như tảo biển quăn lấy cánh tay trắng mịn màng, bàn tay run run nắm chặt chiếc điện thoại như đang sắp òa khóc, đáng thương đến mức làm người ta cảm thấy mềm lòng.

“Anh, anh nhanh lên một chút, bắt bọn nó đi đi, bắt đi!”

Lương Vũ Mạc không nói gì nhìn những con gián đang bò đầy đất trong nhà bếp, vì chúng mà hôm nay anh đã phải bỏ một cuộc giải phẫu đáng giá vài chục vạn đôla liền: “Em sợ nó?” Cô ngay cả những tên biến thái cũng không sợ, lại đi sợ cái này?”

“Anh quản tôi làm gì! Mau bắt chúng đi đi, a a a bay! Lương Vũ Mạc nó thể nhưng bay được?!”

“Con gián đương nhiên có thể bay.” Anh thở dài, khắp sàn chỉ chút toàn là tiểu cường[3] đen nhánh một mảnh, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến da đầu người ta tê dại, số lượng quả thực nhiều đến quỷ dị. “Ồ đâu ra?”

Cô vừa chui rúc vừa nơm nớp lo sợ chỉ vào một góc đối diện trong phòng bếp, phía dưới cánh cửa tủ đang mở ra là một màu đen ngòm, tiểu cường đông đúc ra ra vào vào không ngừng lóe sáng.

Thì ra là có một ổ.

Tình huống thế này thì nên mời những người diệt côn trùng chuyên nghiệp đến xử lý thì tốt hơn.

“Lương Vũ Mạc, anh nhanh bắt bọn nó giết chết đi ô ô ô ô.....”

“Được thôi,” Lương Vũ Mạc nâng cặp mắt đen, nhìn thân hình trắng trắng mềm mềm của cô gái đang co lại thành một đống không ngừng run rẩy trên tủ lạnh, bất tri bất giác nảy ra ý định muốn bắt nạt cô một chút: “Vây em nói câu em yêu anh nghe thử một chút đi.”

“Hả?”

“Ngoan, nói đi, em yêu anh.”

“Anh anh anh..... Tôi không cần!” Mặt cô đã có chút hồng hồng.

“Em yêu anh, nói rồi anh sẽ giúp em.”

“Lương Vũ Mạc, anh mau bắt hết bọn chúng đi!”

“Em yêu anh.”

“Lương Vũ Mạc!”

“Em yêu anh.”

Anh hất cằm lên, khoe miệng nở một nụ cười hết sức dịu dàng.

Nhan Noãn: “Anh yêu em.”[4]

Nhất thời Nhan Noãn bỗng cảm thấy nghẹt thở, có chút trốn tránh ánh mắt nóng rực của anh, là cô suy nghĩ quá nhiều đúng không, nghe kiểu gì cũng thấy giống như anh đang tỏ tình vậy, thật ngây thơ quá.....

Nghĩ đi nghĩ lại mặt liền đỏ thật, cô vội vàng cúi đầu cầm tóc dài lên che kín, thế nhưng vừa cúi xuống liền liếc thấy một đám tiểu cường đầy đất, có vài con đã mở cánh ra leo lên tủ lạnh rồi, cô run rẩy hét thảm một tiếng, mặt đỏ nhanh chóng chuyển thành mặt trắng.

“Lương Vũ Mạc, anh chờ đó cho tôi! Tôi, tôi.....”

“Em không chịu nói đúng không, cũng có thể, thế thì chúng ta đến quán bar, em hát cho anh nghe thế nào?” Lương Vũ Mạc thật sự cảm thấy cô gái trước mặt mình đáng yêu chết đi được, anh dùng ngón tay thon dài linh hoạt từng cầm nắm dao giải phẫu nắm lấy một con gián đang bám vào tủ lạnh, đem đến trước mặt cô: “Nhìn xem này, nó thật sự có cánh đấy.”

Nhan Noãn ôm đầu thét chói tai thêm lần nữa, nước mắt thật sự tuôn rơi: “Tôi đồng ý! Tôi đồng ý! Mau cầm nó đi đi!”

Lương Vũ Mạc gọi điện cho đội diệt côn trùng xong liền đi tới dưới tủ lạnh: “Mặc kệ có chuyện gì, trước xuống đây đi rồi tính.”

“Tôi không muốn, trên đất có con gián.”

“Vây anh đỡ em.”

“Anh đã sờ qua con gián!”

“..... Anh rửa tay rồi.” Lương Vũ Mạc vươn tay, dịu dàng cất tiếng: “Ngoan, leo lên đó làm sao mà xuống được.”

“Tôi, tôi không còn cách nào khác..... T T ” Chân nhũn hết cả rồi.

“Em nhảy xuống đi,” Anh vươn tay ra trước mặt cô: “Ngoan, anh sẽ đỡ em.”

3.

Lúc Nhan Noãn lọt vào trong ngực Lương Vũ Mạc có mấy bận tiểu cường bay qua, cô liền gắt gao ôm chặt lấy cổ, vui mặt vào bờ vai anh, Lương Vũ Mạc bế cô đến phòng ngủ, cúi đầu nhìn gương mặt cô, ánh mắt hồng hồng, ngân ngân lệ: “Sợ côn trùng đến vậy sao?”

Nhan Noãn khịt khịt an tĩnh chui từ ngực anh ra ngoài, hơi thở trên người anh chàng này rất dễ chịu, giống như đêm hôm ấy, có loại cảm giác yên bình, cô kéo một cánh tay Lương Vũ Mạc, dưới ánh mắt có chút nghi ngờ kia, âm âm, cho anh một cú ném qua vai.

Nhan Noãn hài lòng nghe những tiếng rên rỉ thật dài truyền tới từ mặt đất.

“Anh quả được tôi chắc.”

Cô đảo mắt, hừ lạnh một tiếng: “Chỉ biết bắt nạt tôi, đàn ông đều không phải đồ tốt, đi ra ngoài cho tôi.”

Rõ ràng chính là bị anh bắt nạt, còn dám nói là tại cô tròng.

Người đàn ông này thật đáng ghét.

Lương Vũ Mạc nằm trên sàn nhà, tóc tai hỗn độn, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú đáng vẻ lầm bầm giận dữ của cô, không khỏi bật cười thành tiếng.

Dù gì đi nữa anh vẫn đã ném được vị ngon ngọt rồi, tỷ như lại được ôm thân thể mềm mại nhỏ bé của cô vào lòng thêm một lần nữa, hay tỷ như được nhìn thấy vẻ mặt yêu kiều dù vô cùng sợ hãi nhưng vẫn liều mạng chịu đựng của cô chẳng hạn, ở trong mắt anh đáng yêu đến bạo phát.

Huống chi, buổi tối còn có một ngọt ngào lớn hơn nữa đang chờ, anh sắp đắc chí chết rồi đây.

[2] Thụ súng nhược kinh: Được súng ái mà lo sợ, bồn chồn.

[3] Tiểu cường: Tức là con gái.

[4] Anh yêu em: Trong tiếng Trung không phân biệt rõ ngôi anh và em, giống như từ I love you trong tiếng Anh vậy, mọi ngôi thứ đều do đối phương tự hiểu và người dịch chuyển ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chao-buoi-sang-nhan-tieu-thu>